

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 6/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 23. januára 2019 predbežne prerokoval návrh skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej advokátskou kanceláriou KADUC & PARTNERS s. r. o., Trojičné námestie 4, Trnava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Miroslav Kadúč, PhD., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a o súlade § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky prijíma na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 31. októbra 2018 doručený návrh skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj

„navrhovatelia“ alebo „skupina poslancov“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 130 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o súlade § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“) s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 ústavy a o súlade § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona o tepelnej energetike s čl. 46 ods. 1 ústavy.

2. Navrhovatelia v odôvodnení návrhu na začatie konania uvádzajú:

«Sporné ustanovenie § 12 ods. 9 zákona o tepelnej energetike je upravené v druhej časti zákona s názvom „Podmienky podnikania v tepelnej energetike“. Je teda zrejmé, že hoci ide o regulované podnikanie, stále ide o podnikanie v trhovom hospodárstve, ktorého základné ústavne garantované princípy by mali byť rešpektované.

V zmysle § 20 ods. 1 zákona o tepelnej energetike môže odberateľ skončiť odber tepla na základe zákona alebo dohodou. Motivácie odberateľa na skončenie odberu tepla môžu byť rôzne. Jednou z pohnútkou môže byť snaha o vybudovanie vlastnej domovej kotolne, rovnako ako aj výber nového dodávateľa, ktorý v rámci funkčných trhových mechanizmov ponúka výhodnejšie podmienky pre využívanie služby odberu tepelnej energie.

Skončenie odberu tepla od doterajšieho dodávateľa je tak možné považovať za nutnú podmienku pre zmenu dodávateľa na úkor (resp. v prospech) iného dodávateľa.

Ak chce odberateľ zmeniť dodávateľa, zákon o tepelnej energetike podmieňuje takéto rozhodnutie nasledujúcimi podmienkami:

(i) dohodou s doterajším dodávateľom - a to iba za predpokladu, ak odberateľ uhradí doterajšiemu dodávateľovi ekonomicky oprávnené náklady (tzv. odpojovací poplatok) podľa § 20 ods. 3 zákona o tepelnej energetike. Pritom podľa § 20 ods. 4 zákona o tepelnej energetike podrobnosti o ekonomicky oprávnených nákladoch, t. j. ich rozsah a spôsob ich výpočtu neustanovuje zákon, ale všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Úrad pre reguláciu sieťových odvetví;

(ii) ukončením odberu tepla zo strany odberateľa - za podmienky, ak zabezpečí dodávku tepla vyrobeného z obnoviteľných zdrojov energie v podiele o 20% vyššom ako má doterajší dodávateľ tepla, a to v rámci procesu dohody s doterajším dodávateľom, podľa § 20 ods. 3 zákona o tepelnej energetike:

(iii) získaním kladného záväzného stanoviska obce vydaného podľa § 12 ods. 8 v spojení s § 12 ods. 9 zákona o tepelnej energetike o súlade výstavby domovej kotolne s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky;

(iv) získaním stavebného povolenia na výstavbu domovej kotolne podľa § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike. Špecifikom tohto povolenia je fakt, že doterajšiemu dodávateľovi garantuje osobitné zvýhodnené postavenie dotknutého orgánu v stavebnom konaní, ktorého stanovisko je záväzné (okrem toho môže mať zároveň aj postavenie účastníka stavebného konania).

Podľa názoru navrhovateľov, protiústavný stav je primárne spôsobený ustanovením § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike, ktorý stanovuje, že pri výstavbe sústavy tepelných zariadení (napr. domovej kotolni) na vymedzenom území je dodávateľ v konaní podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) dotknutým orgánom, ktorého stanovisko je záväzné (pozn. do prijatia novely zákona o tepelnej energetike z roku 2014 tomu tak nebolo).

Dodávateľ tepla má súčasne postavenie účastníka konania podľa osobitného predpisu, ak sa povoľuje výstavba sústavy tepelných zariadení alebo jej časti na vymedzenom území dodávateľa zo zdroja tepla v centralizovanom zásobovaní teplom. Doterajší dodávateľ tepla tak môže svojím negatívnym (záväzným) stanoviskom znemožniť uplatňovanie § 20 zákona o tepelnej energetike napriek tomu, že odberateľ splnil všetky podmienky uvedené v tomto zákonnom ustanovení. Negatívne stanovisko dodávateľa môže byť priamou prekážkou pre vstup iného dodávateľa (podnikajúci subjekt) do zmluvného vzťahu s odberateľom, ktorý je základom realizácie práva na podnikanie. Navyše sa tým popiera zmysel celej druhej časti zákona o tepelnej energetike, v ktorej sa jednoznačne uvádza, že aj v oblasti tepelnej energetiky „ide“ o podnikanie.

Takýto model je zároveň v rozpore so základnými procesnoprávnymi garanciami (vymedzenými v siedmom oddieli druhej hlavy Ústavy), keďže zasahuje do práva na riadne

a plnohodnotné správne konanie, čím dochádza k limitácii, až odopretiu základných procesných práv odberateľov tepla, čo je v ústavnoprávnom kontexte problematickejšie o to viac, že de facto dochádza k zásahu do roviny procesnoprávnej ochrany vlastníckeho práva...

Ustanovenia zákona o tepelnej energetike, ktoré sú vymedzené v I. časti tohto návrhu a vo vzájomných súvislostiach s ohľadom na metodológiu systematického výkladu interpretované v II. časti tohto návrhu už boli predmetom konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ÚSSR“), konkrétne v konaní vedenom na ÚS SR pod spisovou značkou PL. ÚS 42/2015.

V predmetom konaní skupina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky namietala nesúlad rovnakých ustanovení zákona o tepelnej energetike s čl. 20 ods. 1 až 3 Ústavy. Tomuto návrhu (resp. návrhu v tejto časti) ÚS SR nevyhovelo.

Napriek tomu, že ÚS SR neidentifikoval rozpor ustanovení zákona o tepelnej energetike, ktoré sú vymedzené v I. časti tohto návrhu s čl. 20 ods. 1 až 3 Ústavy, tzn. s vlastníckym právom; v bode č. 92. nálezu vo veci vedenej na ÚS SR pod sp. zn. PL. ÚS 42/2015 konštatoval nasledovné: „Ústavný súd je viazaný návrhom. Z toho ústavný súd vyvodzuje, že navrhovatelia nepožiadali ústavný súd o prieskum súladu zákonnej úpravy so slobodou podnikania ani o prieskum napadnutých noriem zákona s ochranou, aká sa zaručuje siedmym oddielom druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy), ktorý prípadný prieskum pro futuro nevytvára prekážku res iudicata. Ústavný súd preto vykonal prieskum zákona o tepelnej energetike iba v rozsahu návrhu, ktorý sa obmedzuje na ustanovenia čl. 20 ústavy, resp. čl. 1 dodatkového protokolu o základnom práve vlastníť majetok.“

Aj keď je problematika viazanosti ÚS SR návrhom v konaniach podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy (tzn. v konaniach o súlade zákona s Ústavou) viac než polemická, o čom svedčí aj disentujúci názor sudkyne [REDACTED] v predmetom konaní, faktom ostáva, že:

(i) ÚS SR v zmysle svojho nálezu v konaní vedenom na ÚS SR pod spisovou značkou PL. ÚS 42/2015 odmietol preskúmať nesúlad napadnutých ustanovení nad rámec návrhu skupiny poslancov; a zároveň

(ii) identifikoval dva iné potenciálne okruhy nesúladu s Ústavou.

V náleze ÚS SR v konaní vedenom na ÚS SR pod spisovou značkou PL. ÚS 42/2015 bolo zároveň explicitne konštatované, že toto rozhodnutie nevytvára prekážku rozhodnutej veci za predpokladu, že bude ÚS SR posudzovať nesúlad predmetných ustanovení zákona o tepelnej energetike s inými článkami Ústavy. V nadnesenom duchu je možné dokonca konštatovať, že ÚS SR na takýto krok dokonca nabáda.»

3. K nesúladu ustanovení § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona o tepelnej energetike s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 ústavy navrhovateľa uvádzajú:

«... Vymedzený rámec referenčných ústavných noriem rešpektuje a zohľadňuje právny záver ÚS SR vymedzený v náleze sp. zn. PL. ÚS 14/2014, v zmysle ktorého nie je možné/vhodné vytrhávať jednotlivé ustanovenia Ústavy z kontextu (v tomto prípade ustanovenie čl. 35 ods. 1 Ústavy) a interpretovať ich a aplikovať mimo daný kontext (v tomto prípade v kontexte čl. 32 ods. 1. čl. 51 ods. 1, ale aj čl. 55 ods. 1 Ústavy).

Navrhovateľa by chceli v prvom rade uviesť, že percepčia práva na podnikanie prešla nielen významným sociálnym, ale aj ústavnoprávnym vývojom. Pôvodné obmedzenie tohto práva len do sféry fyzických osôb (nález sp. zn. PL. ÚS 13/97) bolo neskôr v dôsledku posunu v interpretácii zo strany ÚS SR rozšírené aj na právnické osoby (nález sp. zn. PL. ÚS 14/2014).

Uvedené je relevantné práve z toho dôvodu, že v zmysle § 1 ods. 1 písm. a) zákona o tepelnej energetike platí, že tento zákon upravuje podmienky podnikania v tepelnej energetike, pričom predmetom podnikania podľa tohto zákona je výroba tepla, výroba a rozvod tepla alebo rozvod tepla (§ 1 ods. 2 zákona o tepelnej energetike) a jedným z podnikateľských subjektov sú dodávatelia, ktorý sú definovaní buď ako fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá je držiteľom povolenia na výrobu tepla, výrobu tepla a rozvod tepla alebo rozvod tepla alebo sa na ňu vzťahuje oznamovacia povinnosť podľa § 11 a ktorá dodáva teplo odberateľom [§ 2 písm. d) zákona o tepelnej energetike].

Jadrom a centrálnym bodom (tejto časti) návrhu je primárne zásah do práva podnikat' ktorým disponujú dodávatelia tepla. Tento zásah nastáva v dôsledku nerovnovážnej a nerovnakej pozície jednotlivých dodávateľov na trhu, keďže „aktívny“ dodávatelia, tzn. subjekty ktoré majú existujúce zmluvné vzťahy s odberateľmi, majú

zároveň z tohto titulu konkurenčný náskok voči ostatným subjektom, ktoré sú síce držiteľmi povolenia na výrobu tepla, výrobu tepla a rozvod tepla alebo rozvod tepla, avšak ich prístup k odberateľom (tzn. prístup na trh) môže byť zo strany „aktívnych“ dodávateľ v dôsledku mechanizmu existujúcej právnej úpravy zablokovaný.

Takýto právny stav považujú navrhovatelia za rozporný s ústavou a jej ustanoveniami, ktoré sú vymedzené v tomto návrhu. Tento právny záver je kompatibilný aj s doterajšou rozhodovacou praxou ÚS SR.

V rámci výkladu a interpretácie čl. 35 ods. 1 Ústavy sa totižto ustálil právny názor spočívajúci vtom, že prvým predpokladom uplatnenia práva podnikat' je voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania sa: „Základom trhového hospodárstva a s ním spätéj hospodárskej súťaže je voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania na trhu pre všetkých účastníkov hospodárskej súťaže. Vstup na trh je súčasťou ústavou zaručeného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pretože v trhovom hospodárstve je podstatné uplatnenie práva podľa čl. 35 ods. 1 na trhu.“ [nález sp. zn. II. ÚS 70/97].

V predmetnom rozhodnutí [nález sp. zn. II. ÚS 70/97] je zároveň konštatované, že „právo podnikat' sa v súkromnom záujme chráni ako spôsob obživy jednotlivca. Zároveň sa ním zabezpečuje verejný záujem na rozvoji podnikania ako dôležitého prvku trhového hospodárstva. Toto právo sa priznáva osobám ako právny prostriedok rozvoja trhovej ekonomiky zaručenej čl. 55 ods. 1 Ústavy.“

Verejný záujem na funkčnosti princípov trhového hospodárstva je v predmetnom prípade posilnený o to viac, o akú oblasť regulácie sa jedná - myslená je oblasť tepelnej energetiky, ktorá je a priori (vzhľadom na svoju povahu) predmetom verejného záujmu a štát by mal podľa názoru navrhovateľov aktívne vytvárať konkurenčné prostredie v tejto oblasti, a nie naopak, tzn. vytvárať monopolné postavenie istej skupiny podnikateľov.

Napadnutá právna úprava obsahuje viacero elementov a prvkov (funkčne a vo vzájomnej súvislosti vymedzených v časti II. tohto návrhu), ktoré na jednej strane poskytujú konkurenčnú výhodu jednej skupine podnikajúcich subjektov a na strane druhej znevýhodňujú pozíciu druhej skupiny podnikajúcich subjektov, a to až do tej miery, že - obrazne vyjadrené - prvá skupina má v rukách osud tej skupiny druhej. Takáto nerovnováha je v rozpore s účelom práva podnikat', ktoré vníma ÚS SR nasledovne; „Účelom práva podnikat' je poskytnúť každej oprávnenej osobe náležitú príležitosť pokúsiť

sa podnikat'. Pre uskutočňovanie podnikania má zásadný význam individuálna spôsobilosť podnikat' aspoň tak úspešne, aby sa osoba uplatňujúca právo podnikat' udržala na trhu, aby v konkurenčnom prostredí osvedčila svoju danosť podnikat'.“ (PL. ÚS 14/2014). Existencia konkurenčného vzťahu následne umožní zlacnenie výroby tepla u konečného spotrebiteľa.

Keďže prístup k odberateľom je podmienený aj súhlasným stanoviskom aktuálneho dodávateľa, tzn. zmena dodávateľa je podmienená súhlasným stanoviskom aktuálneho dodávateľa, je možné konštatovať, že dochádza k výraznej deformácii trhového prostredia a tým eliminácii účelu práva na podnikanie. Takéto pokrivenie trhových mechanizmov v konečnom dôsledku negatívne ovplyvňuje trhové hospodárstvo ako celok, čím sa (kauzálne) vytvára aj zásah do funkčných princípov trhovej ekonomiky (chránených čl. 55 ods. 1 Ústavy).

Uvedený záver bol naznačený aj v odlišnom stanovisku disentujúcich sudcov [REDACTED] a [REDACTED] k nálezu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. PL. ÚS 42/2015, v ktorom konštatovali (v bode 3.7), že „vzniká tak dôvodná obava, že dodávateľa tepla ako podnikateľské subjekty budú pri vydávaní záväzného stanoviska uprednostňovať svoje súkromné podnikateľské záujmy, a nie striktne záujem verejný.“

Hlavný problém, ktorý navrhovatelia v súvislosti s napadnutou právnou úpravou identifikovali, nespočíva v tom, že existuje zákonný mechanizmus, ktorý reguluje prístup k odberateľom (de facto k zákazníkom), ale v tom, že tento zákonný mechanizmus inkorporuje do svojho procesu aj dotknutých dodávateľov a poskytuje im neprimerané „privilegiá,“ ktorými dokážu zneužívať svoju pozíciu na úkor ostatných podnikajúcich subjektov. V takomto modeli je časť podnikajúcich subjektov de facto v pozícii kvázi-štátneho (správneho) orgánu, keďže spolurozhoduje o právach iných subjektov, ktoré sú navyše jeho konkurenti na danom trhu. V tomto zmysle je právny rámeč (s ktorým ráta čl. 35 ods. 2 Ústavy) ústavne nekomfortný, keďže nie je ani nevyhnutný a ani primeraný.»

4. K nesúladu ustanovení § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona o tepelnej energetike s čl. 46 ods. 1 ústavy navrhovatelia uvádzajú:

«... V náleze ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 (pre kontext a relevantnosť tohto nálezu odkazujú navrhovatelia na časť III. tohto návrhu) bolo v bode 93. konštatované, že „ochrana vlastníctva podľa právnych názorov ústavného súdu implikuje hmotnoprávne aj

procesnoprávne garancie. Procesná ochrana vlastníctva sa nezabezpečuje iba pomocou základných práv zo siedmeho oddielu druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50, pozn.) ústavy, ale popri tom aj pomocou procesnoprávnej ochrany implikovanej v čl. 20 ústavy.“

V ďalších bodoch tohto nálezu bola zo strany ÚS SR vylúčená možnosť nesúladu napadnutých ustanovení zákona o tepelnej energetike s čl. 20 ods. 1 až 3 Ústavy, avšak zároveň bola samotným súdom „pootvorená“ otázka potenciálneho nesúladu napadnutých ustanovení so základnými procesnými právami (bod 99. nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015).

Samotný ÚS SR pritom konštatoval, že (bod 95. nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015) „k procesnoprávnym zárukám ochrany vlastníctva ústavný súd radí riadne, plnohodnotné správne konanie“.

Ústavnoprávnu rovinu zásahu napadnutej právnej úpravy vystihla a opísala v odlišnom stanovisku sudkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá konštatovala nasledovné: „Vychádzajúc z už uvedeného som toho názoru, že ustanovenie § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike v časti, v ktorej de facto podmieňuje splnenie podmienok pre povolenie výstavby vlastnej sústavy tepelných zariadení, napr. domovej kotolne, pozitívnym stanoviskom doterajšieho dodávateľa tepla, nevytvára ústavne súladné procesné podmienky ochrany vlastníctva, pretože bez dostatku dôvodov poskytuje možnosť doterajšiemu dodávateľovi „vetovať“ získanie príslušného povolenia.“ (záver odlišného stanoviska sudkyne [REDAKOVANÉ] k nálezu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. PL. ÚS 42/2015).

Nadväzujúc na uvedené je možné konštatovať, že nesúlad s čl. 46 ods. 1 Ústavy spočíva v odňatí možnosti procesných práv odberateľov v rámci správneho (stavebného) konania, keďže konanie resp. jeho výsledok nezávisí od nestranného a nezávislého štátneho (správneho) orgánu, ale je determinované rozhodnutím súkromného subjektu, ktorý má navyše vlastný ekonomický záujem na výsledku samotného konania, a tak bráni vytvoreniu konkurenčného vzťahu, resp. konkurenčného prostredia na trhu.

Na základe uvedeného je možné dospieť k záveru, že napadnuté ustanovenia sú v rozpore so základnými procesnými garanciami v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy.»

5. Na základe uvedených skutočností skupina poslancov národnej rady navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej návrhu na ďalšie konanie vydal tento nález:

«Ustanovenia § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ustanovenia § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.»

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

8. Podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 18 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky.

11. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej

sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

12. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

13. Podľa § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať

a) označenie predpisu, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily sa namieta, s vyjadrením, či navrhovateľ napáda predpis v celom rozsahu alebo v jeho časti, prípadne v jednotlivom ustanovení,

b) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenie alebo označenie medzinárodnej zmluvy, jej časti, alebo jednotlivého ustanovenia, s ktorým napadnutý predpis nie je v súlade.

14. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. O zjavne neopodstatnený návrh v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy pôjde predovšetkým vtedy, keď aplikácia napadnutého právneho predpisu, resp. konkrétneho ustanovenia napadnutého právneho predpisu (zjavne) nemôže vyvolať neprípustný zásah do základného práva alebo slobody, alebo iných ústavou chránených hodnôt, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi aplikáciou napadnutého zákonného ustanovenia a obsahom dotknutého základného práva alebo slobody a iných ústavou chránených hodnôt, alebo z iných ústavne relevantných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh teda možno považovať taký návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí žiadnu možnosť neprípustného zásahu napadnutého právneho predpisu, resp. konkrétneho ustanovenia napadnutého právneho predpisu do obsahu dotknutého základného práva alebo slobody a iných ústavou chránených hodnôt, ktorého reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08, PL. ÚS 28/2015, PL. ÚS 39/2015, PL. ÚS 53/2015, PL. ÚS 14/2016, PL. ÚS 11/2018).

18. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

19. Ústavný súd návrh skupiny poslancov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom sa pri predbežnom prerokovaní návrhu skupiny poslancov zameril na zistenie, či nie sú dané dôvody na odmietnutie jej návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd zistil, že na prerokovanie návrhu má ústavou danú právomoc, návrh má predpísané náležitosti, nie je neprípustný, bol podaný aktívne legitimovaným subjektom a návrh nemožno považovať ani za oneskorene podaný, keďže podávanie návrhov na začatie konania o súlade právnych predpisov nie je viazané na žiadnu lehotu. Ako vyplýva z citovaného § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, návrh na začatie konania podaný ústavnému súdu musí tiež obsahovať odôvodnenie, ktoré musí spĺňať dostatočné ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012). Ďalej sa ústavný súd zaoberal otázkou, či tento návrh nie je zjavne neopodstatnený, pretože aj v konaní o súlade právnych predpisov môže

zaujať názor, že návrh treba odmietnuť ako zjavne neopodstatnený (m. m. PL. ÚS 5/05, PL. ÚS 15/08, PL. ÚS 10/09, PL. ÚS 28/2015, PL. ÚS 39/2015, PL. ÚS 53/2015, PL. ÚS 14/2016).

20. Ústavný súd konštatuje, že na základe dôvodov a skutočností, ktoré skupina poslancov uviedla vo svojom návrhu, pri jeho predbežnom prerokovaní zistil potenciálnu možnosť rozporu medzi napadnutou právnou úpravou a skupinou poslancov označenými ustanoveniami ústavy, a preto pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhodnotil návrh skupiny poslancov na vyslovenie nesúlady napadnutých ustanovení zákona o tepelnej energetike s označenými ustanoveniami ústavy ako zjavne neopodstatnený, a keďže nezistil ani žiadne iné dôvody na odmietnutie návrhu skupiny poslancov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, prijal ho podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu na ďalšie konanie.

21. Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2019